

[Brorsen.]

Landets Regering maatte være interesseret i, at Landbruget fik saadanne Vilkaar, at dets Produktion i videst mulig Udstrækning kunde opretholdes paa naturlig Maade og med en passende Rentabilitet.

Her findes, som sagt, i sammentrængt Form Venstres principale Stilling udtrykt. Vi er Modstandere af, at Regeringen greb ind paa den Maade, som sket er. Vi har den Opfattelse, at Sterlingkursen den 1. September d. A., 22,40, ikke nu burde fraviges, og vi ønsker, at man hurtigst muligt gaar tilbage dertil. Om Regeringen er villig til at forhandle med os, vil Tiden snart vise; vi forstaaer, at dette Forslag skal gennemføres i Dag, og der er vel ikke stor Sandsynlighed for, at man er forhandlingsvillig over for os fra Regeringens Side, efter at man har sluttet en Overenskomst med Det konservative Folkeparti.

Det, vi særlig vil fremhæve, er, at det Landbruget har Krav paa — og med Rette har Krav paa — skal Landbruget have paa naturlig Maade i Stedet for at gaa ad den Tilskudsvej, her stilles Forslag om. Selv om man gaar ind paa Tankegangen i det fremsatte Lovforslag, undres man over, at Lovforslaget ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse om Godtgørelse til Landbruget for de Maaneder, der er gaaet fra 1. September til nu. Man har beregnet det Tab, Landbruget her har lidt, til godt 12 Mill. Kr., men ikke det fjerneste findes der i Lovforslaget om, at man vil godtgøre, helt eller delvis, dette Beløb. Det kan være interessant at høre en Redegørelse fra den højtærede Landbrugsminister for, hvorledes han kan komme om ved dette Spørgsmaal, naar man dog erkender, at fra nu af og frem i Tiden, foreløbig i alt Fald til 1. Februar, skal der gives Landbruget Erstatning for det Tab, det lider ved Regeringens ændrede Valutapolitik.

Det, vi altsaa ønsker fra Venstres Side, er, at man vender tilbage til den gamle Sterlingkurs, og vi forbeholder os at stille selvstændigt Forslag herom, naar Sagen kommer i Udvalg — jeg gaar ud fra, at der i alt Fald vil blive Tid til en kort Udvalgsbehandling, og at vi i Udvalget kan faa Lejlighed til mere detailleret at fremsætte vore Synspunkter i Form af et Ændringsforslag til Regeringsforslaget.

Henning Hasle: Det ærede Medlem Hr.

Brorsen berørte nys den Aftale, som i sin Tid sluttedes mellem Regeringen og Partiet Venstre, det saakaldte Kanslergadeforlig, om Opretholdelse af en vis Kronkurs i Forhold til Sterling, 22,40 eller 22,50. Jeg forstaaer, at noget af det, der har vakt Bitterhed hos det ærede Medlem, er, at dette Forlig ikke er opretholdt. Jeg skal naturligvis ikke blande mig i den Diskussion, der kan være mellem Regeringen og det ærede Medlem om dette Punkt. Jeg ønsker for mit Vedkommende kun at sige, at Sagerne maa jo stilles redeligt op. Der er ikke ved selve dette, at Kronen ikke følger Sterling mere, naar jeg ser bort fra den mulige Aftale, der foreligger, gjort Landbruget Uret ved kun halvvejs at følge Sterling. Det er ikke den valutariske Politik, der skader Landbruget. Det, der er det afgørende, er de Priser, de utilstrækkelige Priser, der opnaas i England, og dette Pristab kan der aldeles ikke bødes paa ved at ændre Sterlingkursen her i Landet. Tabet er lidt ved de for ringe Priser, vi opnaar, og saa længe vi kun opnaar disse Priser, kan der for vort Vedkommende kun være Spørgsmaal om at *fordele* det Tab, vi har lidt.

Jeg vil gerne sige, at paa et tidligt Tidspunkt sagde Det konservative Folkeparti til; vi sagde, at hvis dette Indtægtsfald blev ved ret længe, skulde Landbruget ikke komme til at staa alene, men saa maatte det være en Samfundssag at bære Tabet. Jeg skal naturligvis ikke nægte, at en Maade at udligne Tabet paa — altsaa ikke at undgaa det — er at lade Kronen falde med Sterling, at gaa ned til 22,40-Kursen, men jeg tror, det vilde være en meget uheldig Politik i den Situation, vi er i. Vi befinder os i Øjeblikket i en voldsom Prisstigningsbølge. Den vilde blive forstærket ved at foretage denne Kronenedsættelse. Det kunde let komme til at gaa saa hurtigt, at vi slet ikke kunde følge med, og netop i denne Situation vilde det være umaadelig kort, inden den allervæsentligste Del af den øjeblikkelige Fordel ved en Kronesækning, der vilde tilfalde Landbruget, vilde være væk.

Vi har foretrukket en anden Form for Udligning, en Udligning, der, saa længe den varer, holder Landbruget skadesløst for det Tab, det prismæssigt lider. Derved er vi ikke med til selv at forcere Prisstigningen i Landet, og der er det gode ved denne Ordning fremfor